

21. A sáfárság

Isten

sáfárai vagyunk: időt és alkalmat, képességet és javakat, a földi áldásait és forrásait ránk bízta. Felelősséggel tartozunk neki ezek helyes felhasználásáért. Isten tulajdonjogát a néki és embereinknek való szolgálat, az evangélium hirdetéséért és egyháza fenntartásáért és néveléséért való tizedfizetéssel és adakozással ismerjük el. A sáfárság kiváltság, amit az Úr adott Isten, hogy szeretettel munkálkodjunk embereinkért, és győzedelmeskedjünk az élni és a kapzsiság felett. A sáfár az az, aki az áldásoknak, amelyeket hűségű eredményeként mások nyernek. (1Mózes 1:26-28; 2:15; 1Korinthus 29:14; Ágoston 1:3-11; Mál 3:8-12; 1Kor 9:9-14; Róma 15:26-27; Mt 23:23)

A keresztyén élet minden

másként a legfőbb elme megtagadást, saját magunkról való lemondást és Krisztus elfogadását jelenti. Ha arra gondolunk, Jézus hogyan áldozta fel az életét értünk, azt kell kérdeznünk: "Én tehetek-e?"

Amikor azt gondoljuk, hogy

megtagadva az életünket, teljesen Istennek szenteltük az életünket, tényleg valamilyen, ami megmutatja, milyen felszárított és odaszentelődöttünk. Ha felismerjük, hogy az életünkben vannak még olyan dolgok, amikről le kell mondanunk Istennek, jobban elkülönítsük magunkat neki. Mindig nagyon szeliden hárva fel a figyelmünket egy-egy újabb dologra, amelyben az életünket meg kell tagadnunk. Így formálódik a keresztyén élet, mint az Istennel való, szüntelenül megújuló odaadás egyik kiegészítője, ami által személynégyünk, életstílusunk és minden cselekedetünk megszilárdul.

Amikor teljesen átadjuk

magunkat és mindenünket Istennek - aki egyébként is minden (1Kor 3:21-4:2) -, Ő elfogadja, azután visszaadja tulajdonunkat, felelősséget tőle. Sáfár vagy gondnok; tesz bennünket minden felett, amit "birtokolunk". Ekkor kényelmes, élni és életre való hajlamunkat szétzúzza az a felismerés, hogy Urunk ruhátlan, bebörtönözött és idegen volt. Krisztus változhatatlan örökösű felhívása - "Én vagyok az Úr, tegyetek tanítványokká minden népet" - segített a gyülekezetnek felismerni és jobban ártani az evangélizációt, tanítás, prédikációt és keresztelési szolgálatot. Így igyekezzünk hű sáfárok lenni.

Á

Mi a sáfárság?

Én nem tudjátok, hogy a ti

testetek... a Szentléleknek temploma... és nem a magatokéi vagytok? Mert Áron vettetek meg; dicsőítsétek az Úrt az Isten a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi." (1Kor 6:19-20) Krisztus drága Áron vásra, velt meg

bennünket. Mi Isten vagyunk. De ez csak egyszerűen visszaszerzés volt. Ő alkotott bennünket; kezdettől fogva az Ő tulajdona vagyunk, mert "Kezdetben teremt Isten..." (1Móz 1:1). A Szentírás is világosan kijelenti, hogy "az az Ősír a Föld s annak teljessége; a Föld kerekége s annak lakosai" (Zsolt 24:1).

Isten a teremtéskor

megosztotta tulajdonait az emberiséggel, de továbbra is Ő az igazi birtokosa a világnak, a világ lakosainak és javainak (Zsolt 24:1). A keresztnél visszaszerezte azt, ami az Évaé, amit az ember a bűnbeeséskor átadott Sátánnak (1Kor 6:19-20). Isten megbá- zta magát, hogy javainak szívesen szolgálgjon.

A szíves az, aki "meg van

bá- zva más háztartásának vagy birtokának kezelésével". A szíves: "az a szíves: az a szíves hivatala, feladatára vagy szolgálata".[1] A keresztnél a szíves azt jelenti, hogy "az ember felelős mindenért és mindenek a használatáért, amit Isten reá bázott - az életért, a fizikai életért, az időért, a tántumokért és a képességekért, az anyagi javakért, a másokért való szolgálat alkalmáért és az igazság ismeretért".[2] A keresztnél Isten javai feletti intőzőket szolgáltnak, és az életet Istentől kapott alkalomnak tekintik, amikor "megtanulhatják, miként lehetnek hű szívesek, hogy majd az eljövendő életben szíveskedni tudjanak az "rakká" dolgokkal".[3]

Tágabb értelemben a

szíves "megmagában foglalja a bálc és "nzetlen életvitel".[4]

Á

Hogyan ismerjük el Isten tulajdonjogát?

Az élet négy alapvető

területre osztható, és mindegyik Isten ajándéka. Isten adott nekünk testet, képességeket, időt és anyagi javakat. Ezeket a világgal gondot kell viselnünk a kárórálltánk levő világrá, amely felett Isten "rri tett bennünket.

A testtel való

szíveskedés. Isten

nape a saját maga szívesre. Teljes szívvel, teljes lelkünkkel, minden erőnkkel és teljes elménkkel kell Istent szeretnünk (Lk 10:27).

A keresztnél kiváltása,

hogy legjobb tudásuk és lehetőségük szerint fejleszthetik fizikai és szellemi erejüket. Ha ezt teszik, megdicsőítik Istent, és nagyobb áldást jelentenek embertársaiknak (Iáisd a 21. fejezet).

A képességekkel való
sáfarkodás. Minden
embernek vannak adottságai. Az egyik tehetség a zenében, a másoknak
közégyessége van például a varrásához vagy az autószereléshez. Egyesek könnyen
barátkoznak és kerékek kapcsolatba másokkal, mások mások természeténél fogva
keresik a magányt.

Minden képesség
felhasználható tulajdonosának vagy eredeti Adományozójának dicsőségére. Az
ember tehát kőleheteti képességeit Isten dicsőségére vagy saját álnő céljaira.

Épölnünk kell azokat az
ajándékokat, amelyeket a Szentlélek sáfarkodás céljára ad nekünk (Mt 25). A hű
sáfarkók bőkezűek ajándékaikkal, hogy gazdajuknak nagyobb hasznot hozzanak.

Az idővel való
sáfarkodás. Hű
sáfarkókot megdicsőítjük Isten, ha bárcsen használjuk fel az időt. "Valamit
tesztel, lélekből cselekedjétek, mint az Ármak, és nem embereknek; tudván, hogy
ti az Ártól veszitek az Ártól való jutalmat; mert az Ár Krisztusnak
szolgálatok." (Kol 3:23-24)

A Biblia arra int, hogy ne
őgy viselkedjünk, hanem mint bolondok, hanem mint bárcsek. Áron is megvegyétek az
alkalmatosságot, mert a napok gonoszok" (Ef 5:15-16). Jézushoz hasonlóan,
nekünk is Ártunk dolgaiban kell foglalatostkodnunk (Lk 2:49). Mivel az idő Isten
ajándéka, minden pillanat drága. Azért kaptuk, hogy jellemünket az Ártól való
alakításuk. Az időnkkel való hűség sáfarkodás azt jelenti, hogy az időt Urunk
megismerésére, embertársaink megsegítésére és az evangélium hirdetésére
használjuk.

Amikor Isten a teremtéskor
nekünk adta az időt, a hetedik napi szombatot a vele való bensőséges kapcsolat
szent idejévé tette, hat napot pedig hasznos foglalatosságra adott az emberek
szármására.

Az anyagi javakkal
való sáfarkodás. Isten
összeleinket megbízta a föld művelésével, az állatvilág irányításával és az
%denkert gondozásával (1Máz 1:28; 2:15). Mindezt nemcsak azért kapták, hogy
gyarapodjanak benne, hanem, hogy gazdálkodjanak vele.

Isten egyetlen korlátot

Ájllt-tott fel. A jÁ³ Ács gonosz tudÁjsÁnak fÁjjÁjrÁ³l tilos volt enniÁ¼k. Ez a fa ÁjllandÁ³ emlÁcokzetetÁ¼l szolgÁjlt arra, hogy Isten a FÁjld tulajdonosa Ács feltÁcstlen Ura. E korlÁjtozÁjs tiszteletben tartÁjsÁival fejezte ki az első emberÁjr Isten irÁjnti hitÁct Ács húsÁcgÁct.

A bñbeesÁcs utÁjn Isten mÁjr nem hasznÁjlhatta prÁ³bakÁcst a tudÁjs fÁjjÁjt. Az embert azonban tovÁjbbra is emlÁcokzetni kellett arra, hogy Isten minden jÁ³ Ács tÁjlkÁcletes ajÁjndÁcok forrÁjsa (Jak 1:17), Ács hogy Ő ad erőt a gazdagsÁg megszerzÁcsÁcra (5MÁ³z 8:18). EmlÁcokzetetÁ¼l arra, hogy Ő minden ÁjldÁjs forrÁjsa, Isten lÁcstrehozta a tized Ács az adakozÁjs rendszerÁct.

KÁcsöbb e rendszer Ájltal gondoskodtak a zsidÁk a templomuk papsÁjgÁjnak fenntartÁjsÁhoz szÁ¼ksÁcges anyagiakrÁ³l. A hetedik napot Á¼nneplő adventistÁjk kÁjvetik a lÁcvitai mintÁjt - mint egÁcszsÁcges bibliai mÁ³dszert - az evangÁcolum vilÁjgszÁcles kiterjesztÁcsÁcnek anyagi fedezetÁcra. Isten Ácgy rendelkezett, hogy az evangÁcolum hirdetÁcse fÁ¼ggő helyzetben legyen nÁcpÁcnek erőfeszÁ-tÁcseitől Ács adomÁjnyaitÁ³l. Azt kÁ-vÁjnja tőlÁ¼k, hogy a tized Ács az adomÁjnyok beadÁjsÁival Ájlnzetlen munkatÁjsaivÁj legyenek.

1. A tized. Amint idñnk egyhetede (a szombat) IstenÁc; minden anyagi szerzemÁcnyÁ¼nk egytizede is az ÁjlvÁc. A SzentÁ-rÁjs kijelenti, hogy a tized â€žszentsÁcg az Ášrnak", azt jelkÁcpezve, hogy mindennek Isten a tulajdonosa (3MÁ³z 27:30, 32). EzÁcrt a tizedet vissza kell adni neki, mint az Ő tulajdonÁjt.

A tizedrendszer a maga egyszerűsÁcgÁcben csodÁjlatosan szÁcp. MÁcstÁjnyossÁjga megmutatkozik abban, hogy a gazdagokkal Ács szegÁcnyekkel szemben jÁjvedelmÁ¼k arÁjnyÁjban tÁjmaszt igÁcnyt. Olyan mÁcrtÁcokban kell visszaadnunk a tizedet, amilyen mÁcrtÁcokban Isten hasznÁjlatra adta nekÁ¼nk a tulajdonÁjt.

Amikor Isten igÁcnyli a tizedet (Mal 3:10), nem beszÁcrol sem hÁjilÁjrÁ³l, sem nagylelkűsÁcgről. JÁ³l lehet hÁjilÁjnak kell kÁ-sÁcnie Istennel kapcsolatos minden megnyilvÁjnulÁjsunkat, de tizedet azÁcrt fizetÁ¼nk, mert Isten megparancsolta. A tized az ÁšrÁc, Ács azt kÁ-vÁjnja, hogy azt adjuk vissza neki.

a) PÁcldÁjk a tizedfizetÁcsre. A tizedfizetÁcs elfogadott gyakorlat az egÁcsz SzentÁ-rÁjsban. ÁbrahÁjm tizedet adott â€žmindenbñl" MelkisÁcdeknek, a magassÁjgos Isten papjÁjnak (1MÁ³z 14:20). Ezzel elismerte MelkisÁcdek mennyei papsÁjgÁjt, Ács kifejezte, hogy jÁ³l ismeri ezt a szent intÁczmÁcnyt. A tizedre tÁjrtÁcnonő utalÁjsok jelzik, hogy a tizedfizetÁcs mÁjr rÁcgen meghonosodott szokÁjs volt.

Nyilvánvalóan Jákó is megértette a tizedre vonatkozó kárvetelményt. Mint szimónus fia, megfogadta az Ásáknak: "ÉzValamit adándasz nákem, annak tizedét náked adom" (1Máz 28:22). Az egyiptomi kivonulás után, amikor Izraelből nemzet lett, Isten megismételte a tized törvényét, mint isteni intőzést, amelyen Izrael jártól (3Máz 27:30-32; 4Máz 18:24, 26, 28; 5Máz 12:6, 11, 17).

Az Őjtestamentum nem Őrvényteleníti, hanem inkább megerősíti ezt az intőzést. Jézus helyeselte a tizedfizetést, és elítélte azokat, akik megrontották szellemét (Mt 23:23). Míg a Krisztus Őldozati halálát jelképező Ős az Őldozati rendtartást szabályozó szertartási törvények Krisztus halálakor végig Őrték, a tized törvénye nem szűnt meg.

Mivel Őbrahám minden hávő atyja, a keresztények számára ő a kárvetendő példája a tizedfizetésben. Miként Őbrahám tizedet fizetett Melkisedeknek, a magasságos Isten papjának, az Őjtestamentumi hávők tizedet adnak Krisztusnak, a Melkisedek rendje szerinti Főpápnak (Zsid 5:9-10; 7:1-22).[5]

b) A tized felhasználása. A tized szent, és csak szent célokra szabad felhasználni. Az Ős ezt parancsolta: "ÉzA földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Ős; szentség az az Ős... és minden tizede a baromnak és juhoknak... az Ős legyen szentelve" (3Máz 27:30-32). "ÉzHozzájtok be a tizedet mind az Őn tárházamba - mondta -, hogy legyen ennévaló az Őn házában" (Mal 3:10).

Izraelben a tizedet kizárólag a Őviták számára használták fel, akik - mivel nem kaptak a törzsi földből részt - egész idejüket Izrael istentiszteleteinek Őpolására, a szentély szolgálatára, az Ős törvényének tanítására fordították (4Máz 18:21, 24).

A keresztrefeszés után, amikor a Ővitai pápák Istentől rendelt szerepe végig Őrt, a tizedet továbbra is Isten egyháza szolgálatára kellett felhasználni. Pál szemlétető példával támasztotta alá ezt az elvet, párhuzamot vont a Ővitai szolgálat és az Őjonnan alapított evangéliumi szolgálat között. Kijelentette: "ÉzHa mi náktek lelkieket vetettünk, nagy dolog-é, ha mi a testi javaitokat akarjuk? Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, miért nem inkább mi?... Nem tudjátok-é, hogy akik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből Őnek, és akik az oltár kárvétel forgódnak, az oltárral egyt veszik el részesülket? Ekképpen rendelte az Ős is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból Őljenek" (1Kor 9:11-14).

A gyülekezeti tagok Őnként

Á

4. Hűtlenség a

tizedben Ács adományokban. Nagy ÁjltalÁjnossÁjgban azt lehet mondani, hogy az emberek nem ismerik, Ács nem veszik figyelembe a sÁjférsÁjg mennyei elveit. MÁg a keresztÁnyek kÁjzÁjtt is kevesen veszik tudomÁsul sÁjféri feladatukat. Isten Izrael hűtlenségÁre adott vÁjlasza vilÁjgosan megmutatja, hogyan tekinti Ő ezt a dolgot. Amikor sajÁjt hasznukra fordÁtottÁjk a tizedet Ács az adományokat, figyelmeztette őket, hogy ez egyenlő a lopÁjssal (Mal 3:8), Ács eredmÁnytelenségÁ¼ket az anyagiakban valÁ³ hűtlenségÁ¼knek tulajdonÁ-totta: "Hozzá-tokkal vagytok elÁjtkozva, mÁgis csaltok engem a nÁp egÁszben!" (Mal 3:9).

Az Ásr azzal fejezte ki

tÁ¼relmÁt, szeretetÁt Ács irgalmÁt, hogy intÁsÁt kegyelme felkÁ-nÁjlsÁjval vezette be: "Hozzá-jöjtek hozzÁj, Ács Án is hozzÁjtok tÁrek" (Mal 3:7). Gazdag ÁjldÁst kÁ-nÁjlt nekik, Ács kÁrte őket, hogy tegyÁk prÁ³bÁjra hűségÁt: "Hozzá-jöjtek be a tizedet mind az Án tÁrhÁjzamba, Ács ezzel prÁ³bÁjlatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg nÁktek az egek csatornÁit, Ács ha nem Ájrasztok reÁjtok ÁjldÁst bősÁgesen. Ács megdorgÁlom Árettetek a kÁrtevőt, Ács nem veszi el fÁjldetek gyÁ¼mÁjcsÁt, Ács nem lesz a szőlőtÁj meddő a mezőn, ezt mondja a Seregeknek Ura" (Mal 3:10-12).

SÁjféjrkodÁj a

FÁjlddel. A

modern tudomány egyetlen ÁriÁjsi kutatÁ³. Ács kÁ-sÁrleti laboratóriumÁj tette a FÁjldet. Ezekből a kutatÁjsokbÁ³ sok haszon szájrmazik, de az iparban vÁjgbemenő forradalom kÁjvetkeztÁben szennyeződik a levegő, a vÁ-z Ács a talaj. A technika egyes esetekben bÁjcs kezelÁcs helyett visszaÁl a természettel.

Mi e vilÁjg sÁjféjrai

vagyunk, Ács mindent meg kell tennÁ¼nk, hogy az Áletet minden szinten megvÁdjÁ¼k a kÁjnyezeti egyensÁly ÁrintetlenÁ¼l hagyÁjsÁjval. Krisztus, amikor eljÁjn, el fogja pusztÁ-tani "azokat, akik a fÁjldet pusztÁ-tjÁjk" (Jel 11:18). Ha Á-gy nÁzzÁ¼k a dolgot, a keresztÁny sÁjféjrok nemcsak a sajÁjt javaikÁrt felelősek, hanem a kÁjrá¼lÁjttÁ¼k levő vilÁjgÁrt is.

Á

Krisztus, mint sÁjféjri

A hű sÁjféjri Ájnzetlen; ÁnjÁt

teljesen Isten Ács az emberisÁg szolgálÁjra szenteli. Krisztus irÁjntunk valÁ³ szeretetből elviselte a kegyetlen keresztalÁjlt, sőt a mág nagyobb fÁjldalmat is - azt, hogy ÁjvÁci elvetettÁk, Ács hogy Isten elfordult tőle. Mit is adhatnÁjnk mi,

ami arányban áll ezzel az ajándékkal? Ő maga volt az ajándék. Nem abból adott, amije volt - bár minden az Ővé volt -, hanem Őn magától adta. Ilyen a sáfárság! Ezt a legnagyobb ajándékot tekintve, meg kell tagadnunk Őn magunkat, hogy hasonlóvá legyünk hozzá. Ez az ajándék arra indít, hogy gondoskodj egyház legyünk; hogy szeressük a hátrók között a belső és a külső világ is. Mivel Krisztus meghalt a világért, a sáfárság tágabb értelemben a világért van.

Á

A sáfárság ajándékai

Isten sáfársággal bízott meg bennünket, nem az Ő javára, hanem saját javunkra.

Személyes ajándék. Isten az őt igazi egyszemélytünk állandó odaszentesítést - az időt, képességeinket, testünket és anyagi javainkat -, hogy elősegítse lelki növekedésünket és jellemünk fejlődését. Szeretünk és hálónk erősebb lesz, ha sohasem felejtsük el, minden Isten, és szüntelenül ránk árasztja szeretetét.

A sáfárságban való hűség segít legyőzni a kapzsiságot és az élnést. A Tízparancsolat el-tárolja a kapzsiságot, ami az ember egyik legnagyobb ellensége. Jézus is átvett tőle. "Meglátjátok, hogy eltávolították a telhetetlenséget; mert nem a vagyonban való bővítéskészen van az embernek az ő élete." (Lk 12:15) A rendszeres adakozás segít az embernek abban, hogy életéből győzelemre kiírta a kapzsiságot és az élnést.

A sáfárság takarékoskosságra és hasznos életre nevel. Akik éhezni kezdenek indulataival és kávéinszínáigával együtt" (Gal 5:24), azok semmit sem fognak élnésük kielégésére használni. "Ha a sáfárság elvei irányítják az életünket, megvilágosodott, célzott emberek leszünk, akiknek a szórakozása mentes az ésszetlen dolgoktól, ázleti életünkben az aranyszabály a mórva, és a lelkesedés lesz a szenvedély. Isten gazdagon megajándéka a hátrók és becsületet." [11]

Nagy elégedettséget és örömet eredményez az a bizonyosság, hogy a Mester ezzel a felirattal látja el mindent, amit azok kívánásukra érdekekben ajándékozunk, akikért Ő meghalt: "Amennyiben megcselekedtél egyet az én legkisebb atyjaimfiaként, én velem cselekedtél meg" (Mt 25:40). "Semmi sem lehet olyan drága nekünk, hogy visszatartsuk Jézustól. Ha visszaadjuk neki a tőle megőrzésre kapott tájékozódásokat, Ő meg fog tölteni ad nekünk. Krisztusért való minden erőfeszítésünket megjutalmazza, és az Ő nevében teljesített minden feladatunk a saját boldogságunkat szolgálja." [12]

Idős embereknek. A hívők között jelent mindenki számára, akivel kapcsolatba lép. Végrehajtja a hívők között adott példát, elmagyarázva: "Mondd meg... hogy jött tegyenek, legyenek gazdagok a járt cselekedetekben, legyenek szegényes adakozók, kifizetők, kincset gyűjtő maguknak jár alapul a javuk, hogy elnyerjék az örök életet" (1Tim 6:18-19).

A hívők között sokan vannak azok, akiket az Isten megosztásával, amit az irgalmas Isten mindenki számára nekünk adott. Ez azt jelenti: "Még nem azt tartjuk, hogy az élet a pénzünk mennyiségéből, a rangunkból, fontos ismerőseinkből, az általunk lakott házból, az a szomszédaink, barátaink, az abból a helyzetből, amit befolyásolunk, amit birtokolunk." [13] "Életünk akkor valódi élet, ha ismerjük Istent, ha kialakítunk az életünkhez hasonló szerető, nemes tulajdonságokat, ha adkozunk, ahogy tudunk, aszerint, ahogy Ő megajándékozta bennünket. Igazán Krisztus szellemében adkozni annyit jelent, mint valóban élni.

Idős embereknek. Az egyháznak feltétlenül szükséges van arra, hogy tagjai a hívők között bibliai elvet elfogadják. Rendszeres adakozásuk olyan, mint a testgyakorlás; erős gyülekezeti közéletet eredményez, amely a Krisztustól kapott ajándékokat megosztja másokkal, és helytálló, amikor Istenünknek bármilyen szükségletei vannak. Így az egyháznak elég anyagi eszköze lesz a lelkiismeret fenntartására, Isten országának hirdetésére a közéletben, a nyilvánosságban és a földi helyein. Tagjai közzéteszik, szeretettel és ajándékaikkal iránti hálaikkal Isten rendelkezésére bocsátanak időt, lehetőségeket, anyagiakat.

Krisztus megígérte, hogy visszajön, amikor Isten országának evangéliumát népe eljuttatta "bizonyosságul minden népnek" (Mt 24:14). Ezért mindenkit hív, hogy legyen hívő, és munkatárs, s az egyház bizonyosságteljes hatalmas ajándék lesz a világnak. Hívők között boldogok, amikor látják, az evangélium ajándékában sokan is részesülnek.

Á

Lábjegyzet

1.

Â

Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2.
kiad., 1979, 1786. oldal

2.

Â

SDA Encyclopedia, jav. kiad. 1425. oldal

3.

Â

l. m.

4.

Â

Paul G. Smith, *Managing God's Goods* (Nashville; Southern Pub. Assn., 1973), 21. oldal

5.

Â

Lásd C. G. Tuland, "Tithing in the New Testament", *Ministry*, October, 1961, 12. oldal

6.

Â

Pl. 2M³z 27:20-ban az Âsr k¹/₄l¹Ân megparancsolta, hogy ol¹Â-vaolajjal l¹ss¹Â;k el a l¹mp¹Â;kat. Âlland³ k¹Âtelezetts¹Âget jelentett az im¹Â;dkoz¹Â;s hely¹Ânek olajjal val³ ell¹Â;t¹Â;sa, hogy az megfelelôen mûk¹Â;dj¹Ân, de ennek k¹Âlts¹Âgeit nem a tizedbôl fedezt¹Âk. L¹Âsd szint¹Ân E. G. White, *Counsels*

fizetni, amit esetleg mellőzve keres, vagy ajándékba kap. 'Mert ha a kőszög megvan, aszerint kedves az, amiye kinek-kinek van, űs nem aszerint amiye nincs.' (2Kor 8:12)" (Christian Beliefs, 267. oldal).

8.

Á

A Biblia egyes kutatói úgy hiszik, hogy Izrael legalább tizedet fizetett (mások szerint hátrmat), a kőszög adakozásokon kívül. Az első tizedről az Ásr ezt mondta: "ÉzA Lővi fiainak Árkőszögő adtam minden tizedet Izraelben; az ő szolgálatukért valószosztályos ez" (4Mőz 18:21). A második tizedről pedig ezt mondta: "ÉzEgyed az Ásrnak, a te Istenednek szá-ne előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakozzók az ű neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedet, a te barmaidnak űs juhaidnak első fajzást; hogy tanuljad főlni az Urat, a te Istenedet minden időben" (5Mőz 14:23). Az izraelitáknek három űv kőszögő kettőben el kellett vinniük a templomba ezt a tizedet vagy az azzal egyenőrtőkü pőnt. Ott azt a vallási őnnepekre használják fel, valamint belőle gondoskodtak a lővitőkrő, jőveőnyekről, őrvőkrő űs őzvegyekről. Az izraeliták minden harmadik űben a második tizedet arra használják fel, hogy otthonukban vendőgő lőtták a lővitőkat űs a szegőnyeket. Ágy a második tizedet jőőőkonkodősra űs vendőgeskedősre használják (5Mőz 14:27-29; 26:12). Lősd White: Pőtriőrkő űs prőfőő, 494. oldal; "ÉzTithe", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 1127. oldal).

9.

Á

10.

Â

Bibliai szempontból a javak birtoklása nem jelent tulajdonjogot. A tizedhez való viszonyulásunk mutatja, elismerjük-e, hogy csak szífléi vagyunk, vagy tulajdonosnak tartjuk-e magunkat.

11.

Â

Froom, "Stewardship in Its Larger Aspects", Ministry, 20. oldal

12.

Â

White, Testimonies, 4/19. oldal

13.

Â

P. G. Smith, 72. oldal